

Sygn. akt VIII GC 575/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Sylwia Roszak

Protokolant stażysta Paulina Piotrowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 września 2015 r. w B.

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W.

przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 24 600,00 zł (dwadzieścia cztery tysiące sześćset złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 29 listopada 2014 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3647 zł (trzy tysiące sześćset czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Sylwia Roszak

UZASADNIENIE

Powód – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością domagał się zasądzenia od pozwanego – (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością kwoty 24.600,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 listopada 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu wraz z kosztami zastępstw procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podał, iż w ramach umowy nr (...) z dnia 21 października 2013 r. wykonał na rzecz pozwanego szereg dokumentacji dotyczących inwestycji realizowanej przez pozwanego na rzecz (...) S.A. Powód wskazał, iż wykonana dokumentacja została wymieniona w protokole przekazania z dnia 12 września 2014 r. przesłanego pozwanemu mailem. Powód podniósł, iż z tytułu wykonanych projektów wystawiał pozwanemu faktury VAT, w tym ostatnia faktura VAT wystawiona została na kwotę 24.600 zł. Powód podał, iż pozwany nie uregulował należności wynikającej z w/w faktury VAT i w związku z powyższym pismem z dnia 15 stycznia 2015 r. wezwał pozwanego do zapłaty w/w kwoty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 18 lutego 2015 r., sygn. akt (...) Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pisma pozwany wskazał, iż powód dokonał potrącenia wynagrodzenia należnego powodowi tytułem naliczonych kar umownych za nieterminowe wykonanie prac. Pozwany podniósł, iż został obciążony przez inwestora

(...) S.A. karą za nieterminowe wykonanie zlecenia w kwocie 67.286 zł. Podał, iż opóźnienie oddania zadania inwestorowi nastąpiło również z powodu opóźnienia powoda. Nadto wskazał, iż zgodnie z umową termin wykonania prac przez powoda upłynął 28 lutego 2014 r., zaś protokół przekazania przedmiotu umowy został datowany na 12 czerwca 2014 r. Pozwany podniósł, iż wykonanie umowy nastąpiło z 104 dniowym opóźnieniem, a więc zgodnie z art. 12 umowy naliczono karę umowną w wysokości 1 % za każdy dzień opóźnienia, a zatem w kwocie 83.200 zł i w związku z powyższym wystawiono notę nr (...) oraz dokonano kompensaty z fakturą nr (...) o wartości 24.600 zł oraz z fakturą (...) o wartości 73.800 zł.

Pismem procesowym z dnia 27 kwietnia 2015 r. powód podniósł, iż zgłoszony przez pozwanego zarzut potrącenia jest nieskuteczny. Powód podał, iż nota księgową została wystawiona po wydaniu nakazu zapłaty w przedmiotowej sprawie. Wskazał, iż pozwany nie podniósł zastrzeżeń co do terminu wykonania zakresu umowy przez powoda, gdyż nie doszło do określenia terminu wykonania umowy przez strony. Przywołany przez pozwanego zapis art. 6.1 c dotyczy innej kwestii niż termin wykonania umowy, gdyż w/w zapis dotyczy płatności wynagrodzenia powoda, które miało nastąpić na podstawie trzech faktur. Powyższy zapis odwoływał się do szczegółowego harmonogramu realizacji prac, który nigdy nie został przez strony określony. Ponadto powód wskazał, iż zgłoszony przez pozwanego zarzut potrącenia jest nieskuteczny, gdyż wiarygodność pozwanego zgłoszona do potrącenia nie była wymagalna.

Sąd ustalił, co następuje:

Strony w dniu 21 października 2013 r. zawarły umowę na wykonanie przez powoda dokumentacji projektowej w ramach zadania inwestycyjnego nr (...) na terenie (...) S.A. pt. „(...)”.

(Dowód: umowa o prace projektowe - k. 5-15 akt)

Strony ustaliły, iż terminy realizacji poszczególnych etapów będą uzgodnione w formie pisemnej i zharmonizowane ze szczegółowym harmonogramem realizacji Umowy. Jednocześnie strony wskazały, iż wstępny harmonogram realizacji prac stanowi Załącznik nr (...) do umowy, który przewidywał, iż wszystkie prace projektowe miały być wykonane w lipcu 2013 r., zaś umowa została podpisana w październiku 2013 r. Powód z pozwanym ustalili, iż w terminie późniejszym zostanie ustalony szczegółowy i realny harmonogram wykonania prac. Strony jednakże nigdy nie wprowadziły do umowy zmian w zakresie terminu realizacji prac.

(dowód: umowa o prace projektowe - k. 5-15 akt, załącznik nr (...) umowy- wstępny harmonogram prac - k. 66-67 akt, zeznania reprezentanta powoda Prezesa Zarządu J. N. – k. 106-106v. akt)

Należność za wykonany przedmiot umowy miał być uregulowany etapowo na podstawie trzech faktur. Trzecia faktura na pozostałą wartość wynagrodzenia za pozostałe prace wykonane w ramach przedmiotu umowy, miała być wystawiona po wykonaniu przedmiotu umowy do dnia 28 lutego 2014 r. i bezusterkowym odbiorze przez Zamawiającego. Podstawą wystawienia końcowej faktury przez powoda miał być końcowy protokół odbioru prac.

(Dowód: umowa z dnia 21.10.2013 r., art. 6 - k. 8 akt).

Strony ustaliły, iż pozwany będzie mógł naliczyć i obciążyć powoda karą umowną w przypadku opóźnienia w wykonaniu przedmiotu umowy – w wysokości 1% wartości netto wynagrodzenia za każdy dzień opóźnienia. Strony ponadto postanowiły, iż wszelkie zmiany treści umowy wymagają formy pisemnej od rygorem nieważności i mogą być wprowadzane na podstawie obustronnych aneksów.

(Dowód: umowa z dnia 21.10.2013 r., art. 12 ust. 1 pkt a i art. 16 ust. 1 - k. 11, 15 akt).

Pozwany pismem z dnia 11 marca 2014 r. poinformował powoda, iż ma bardzo duże opóźnienie w terminie realizacji zadania, który był wyznaczony na lipiec 2013 r. oraz wskazał, iż może to skutkować naliczeniem kar umownych.

(Dowód: pismo pozwanego z dnia 11 marca 2014 r. – k. 78 akt)

Powód mailem z dnia 12 września 2014 r. przekazał pozwanemu protokół przekazania/odbioru.

(Dowód: protokół przekazania/odbioru z dnia 12.09.2014 r. - k. 18 akt, mail z dnia 12.09.2014 r. - k. 19 akt)

Powód wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) z dnia 29 września 2014 r. na kwotę 24.600,00 zł, tytułem opracowania dokumentacji technicznej „(...)”.

(Dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 29.09.2014 r. - k. 16 akt.)

W dniu 25 sierpnia 2014 r. do pozwanego wpłynęła wystawiona przez inwestora (...) S.A. nota obciążeniowa z tytułu nieterminowego wykonania prac na kwotę 67.286,00 zł

(Dowód: nota obciążeniowa z dnia 20.08.2014 r. - k. 41 akt.)

Powód wezwał pozwanego do zapłaty na jego rzecz kwoty 24.600,00 zł z tytułu braku zapłaty za fakturę VAT nr (...) w terminem 7 dni od dnia otrzymania pisma.

(dowód: wezwania do zapłaty z dnia 15 stycznia 2015 r. wraz z potwierdzeniem odbioru - k. 21-22 akt)

Pozwany w dniu 13 marca 2015 r. wystawił powodowi notę obciążeniową nr (...) na kwotę 83.200 zł oraz pismem z dnia 13 marca 2015 r. złożył oświadczenie o dokonaniu potrącenia wierzytelności wynikającej z w/w noty obciążeniowej z wierzytelnościami wynikającymi z faktury VAT nr (...) wystawionej na kwotę 73.800,00 zł oraz z faktury VAT nr (...) wystawionej na kwotę 24.600,00 zł.

(dowód: nota obciążeniowa z dnia 13 marca 2015 r. - k. 40 akt, oświadczenie o potrąceniu wierzytelności z dnia 13 marca 2015 r. - k. 39 akt)

Pozwany nie kwestionował wykonania umowy przed wdaniem się w spór. Nota księgowa dot. kary umownej i oświadczenie o potrąceniu zostało doręczone powodowi w jednym terminie.

(dowód: zeznania reprezentanta powoda Prezesa Zarządu J. N. - k. 106-106v. akt, zeznania reprezentanta pozwanego Prezesa Zarządu P. N. - k. 107 akt)

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na wyżej wymienionych dowodach z dokumentów prywatnych, których prawdziwość, autentyczność i moc dowodowa nie budziły jego wątpliwości, na podstawie zeznań reprezentanta powoda prezesa zarządu J. N. oraz w części na podstawie zeznań reprezentanta pozwanego prezesa zarządu P. N..

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom reprezentanta powoda prezesa zarządu J. N., gdyż w jego ocenie przedmiotowe zeznania były szczere, logiczne, rzeczowe oraz korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Sąd nie dał wiary zeznaniom reprezentanta pozwanego prezesa zarządu P. N. w przeważającej części, gdyż przedmiotowe zeznania były wewnętrznie sprzeczne, w tym niezgodne z przedłożonymi dokumentami, a w szczególności umową zawartą pomiędzy stronami i przedłożonymi pismami. Z żadnego dokumentu nie wynika termin wykonania prac objętych umową, na który strony się umówiły, a który starał się wskazać reprezentant pozwanego podczas swoich zeznań. Przy tym raz podawał, iż był to termin 4 maja, a następnie, iż firma powodowa miała wykonać projekt do lipca 2014 roku. Poza tym w piśmie z dnia 11 marca 2014 roku wskazano rok 2013 (k. 78), pomimo, iż była to data jeszcze przed zawarciem umowy pomiędzy stronami, natomiast w oświadczeniu o potrąceniu tj. piśmie z dnia 13 marca 2015 roku mowa jest o 28 lutym 2014 roku. Te rozbieżności w zeznaniach przedstawiciela pozwanego oraz sformułowanych przez niego pismach świadczą, zdaniem Sądu jednoznacznie, iż nie był ustalony pomiędzy stronami

termin wykonania umowy. Sąd dał wiarę zeznaniom P. N. jedynie w części, w jakiej zeznał, iż nota obciążeniowa wraz z oświadczeniem o potrąceniu zostały razem wysłane powodowi.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż w przedmiotowej sprawie bezsporne było, iż powód (...) Sp. z o. o. w dniu 21 października 2013 r. zawarł z pozwanym (...) Sp. z o. o. umowę na wykonanie przez powoda dokumentacji projektowej w ramach zadania inwestycyjnego nr (...) na terenie (...) S.A. pt. „(...)”.

Umowa o prace projektowe jest w istocie umową o dzieło, a więc jedną z umów nazwanych uregulowanych w przepisach kodeksu cywilnego.

Zgodnie z art. 627 k.c. przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Umowa o dzieło jest umową konsensualną, dwustronnie zobowiązującą, wzajemną i odpłatną, a jej zawarcie następuje zgodnie z ogólnymi zasadami dotyczącymi umów (zob. A. Brzozowski (w:) System prawa prywatnego, t. 7, 2004, s. 316–317). Ekwiwalentem świadczenia przyjmującego zamówienie, które polega na wykonaniu dzieła, jest świadczenie zamawiającego polegające na zapłacie wynagrodzenia, z czego wynika odpłatny charakter umowy o dzieło. Umowa o dzieło jest umową o „rezultat usługi”.

W przedmiotowej sprawie między stronami, wytworzył się stosunek zobowiązaniowy. Powód zobowiązał się do wykonania dokumentacji projektowej. W zamian pozwany zobowiązał się do dokonania zapłaty za wykonane usługi. Podstawą płatności były faktury wystawiane przez powoda. Powód wykonał zleczone mu dzieło, co było bezsporne pomiędzy stronami, za którą należna mu była zapłata i pozwany na podstawie stosunku obligacyjnego łączącego go z powodem był zobowiązany do pokrycia całości należności.

Pozwany odmówił powodowi zapłaty wynagrodzenia za wykonanie przedmiotowego dzieła, podnosząc zarzut potrącenia należnej powodowi kwoty 24.600,00 zł z kwotą wynikającą z naliczonych przez pozwanego kar umownych z tytułu rzekomego opóźnienia w dostarczeniu objętej umową dokumentacji projektowej w wysokości 83.200,00 zł.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, iż zarzut potrącenia był bezskuteczny, gdyż złożone przez pozwanego oświadczenie o potrąceniu jest nieskuteczne.

Zgodnie z art. 498 § 1 k.p.c., gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelnością drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Jednakże, dla uznania, że potrącenie wywołało skutek prawny w postaci umorzenia wzajemnych wierzytelności, nie wystarczy samo powołanie się przez składającego oświadczenie o potrąceniu na fakt przysługiwania mu wierzytelności przeznaczonej do potrącenia; istnienie tej wierzytelności należy udowodnić (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 10 lipca 2009 r. ACa 416/09, LEX nr 756580).

Potrącenie jest instytucją prawa materialnego. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Potrącenie następuje drogą jednostronnego oświadczenia materialnoprawnego wywołującego skutek prawny niezależnie od woli uprawnionego do wierzytelności objętej potrąceniem i od chwili złożenia go w taki sposób, ażeby druga strona mogła zapoznać się z jego treścią (art. 499 k.c. i 61 k.c.).

Należy zauważyć, że zgodnie z art. 498 k.c. potrąceniu mogą ulec jedynie w sytuacji gdy obie wierzytelności są wymagalne, zaś zgodnie z art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

W niniejszej sprawie, pozwany w jednym czasie wysłał do powoda wezwanie do zapłaty kary umownej oraz oświadczył o potrąceniu swoich wierzytelności z wierzytelnościami powoda, więc pozwany potrącił wierzytelność, która w świetle prawa nie była jeszcze wymagalna. Przedstawiona do potrącenia wierzytelność z tytułu kar umownych musi spełniać wyrażoną w art. 498 k.c. przesłankę wymagalności. Z uwagi na to, że jest to zobowiązanie bezterminowe, staje się

wymagalne dopiero po wezwaniu dłużnika do zapłaty. Wobec powyższego należy uznać, iż złożone przez pozwanego oświadczenie o dokonaniu potrącenia jest nieskuteczne.

Niezależnie od powyższego pozwany chcąc złożyć skuteczne oświadczenie o potrąceniu, a następnie zgłosić zarzutu potrącenia w toku procesu winien wykazać, iż jego wierzytelność istnieje w stosunku do powoda.

Dla wywołania skutku w postaci umorzenia wzajemnego potrącanych wierzytelności, konieczne jest przede wszystkim ich istnienie. Pozwany powinien zindywidualizować swoją wierzytelność, skonkretyzować jej zakres przedstawiony do potrącenia z wierzytelnością powoda, wskazać przesłanki jej powstania, wymagalności i wysokości oraz dowody w celu ich wykazania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2012 r., sygn. III CSK 317/11, LEX nr 1229968).

Pozwany wskazywał, iż obciążenie powoda karą umowną w wysokości 83.200,00 zł wynika z faktu, iż powód protokoł przekazania przedmiotu umowy dostarczył w dniu 12 września 2014 r., uchybiając terminowi oddania projektu o 104 dni. Pozwany powoływał się na zapis art. 6 pkt 1c umowy, wskazując, iż w powyższym zapisie oznaczony został termin wykonania prac przez powoda.

Ponadto pozwany podniósł, iż poniósł dodatkowe koszty w związku z realizacją inwestycji, gdyż sam będąc w zwłoce w stosunku do Inwestora, obciążony został karą umowną w kwocie 67.286,00 zł. Pozwany wskazywał, iż szkoda, jaka z tego tytułu powstała po jego stronie, wynika z opóźnienia powoda, który nie spełnił swojego zobowiązania w terminie.

Zgodnie z art. 471 k.c. dłużnik jest obowiązany do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zaś zgodnie z art. 483 § 1 k.c. strony mogą zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy. W razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody (art. 484 § 1 k.c.). Kara umowna jest dodatkowym zastrzeżeniem umownym, wprowadzanym do umowy w ramach swobody kontraktowania, mającym na celu wzmocnienie skuteczności więzi powstałej między stronami w wyniku zawartej przez nie umowy i służy realnemu wykonaniu zobowiązań (wyrok SN z 8 sierpnia 2008 r., V CSK 85/08, LEX nr 457785). Kara umowna może być zastrzeżona w każdej umowie, zarówno tej nazwanej, jak i w umowach nienazwanych, w umowach rezultatu, jak i starannego działania (wyrok SN z 12 grudnia 2007 r., V CSK 333/07, OSNC 2009, nr 2, poz. 30).

W przypadku kary umownej przesłanką uzasadniającą zwolnienie dłużnika z odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania jest wykazanie, że przyczyną takiego stanu rzeczy są okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W okolicznościach wskazanych przez powoda, popartych dokumentami prywatnymi w postaci umowy z dnia 21 października 2013 r. wraz z załącznikami oraz korespondencją między stronami, a także zeznaniami reprezentanta powoda, którym to dowodom Sąd w pełni dał wiarę, Sąd uznał, iż strony nie ustaliły realnego terminu wykonania prac. Powołany przez pozwanego art. 6 umowy, w którym to wg pozwanego miał być oznaczony końcowy termin realizacji prac, w rzeczywistości nie dotyczy powyższego. W przywołanym wyżej zapisie strony ustaliły termin płatności wynagrodzenia powoda. Wskazać należy, iż to w art. 3 zawartej umowy z dnia 21 października 2013 roku strony ustaliły, iż terminy realizacji poszczególnych etapów przedmiotu umowy będą obustronnie uzgodnione w formie pisemnej. Do umowy dołączony został jedynie wstępny harmonogram realizacji prac, w którym wskazane było, iż projekty miały być wykonane do lipca 2013 r., co było nierealne skoro umowa pomiędzy stronami była zwarta trzy miesiące później. Zupełnie niezrozumiałe jest zatem także pismo pozwanego z dnia 11 marca 2014 r., gdzie wskazywał, iż powód znajduje się w dużym opóźnieniu, gdyż realizacja części inwestycji dot. projektów miała być sfinalizowana w lipcu 2013 r. Należy jeszcze raz podkreślić, iż umowa zawarta między stronami jest datowana na październik 2013 r., a więc w dacie zawarcia umowy, niemożliwe było wykonanie świadczenia powoda w terminie określonym we wstępnym harmonogramie realizacji prac.

W przedmiotowej sprawie, pozwany nie udowodnił, iż powód popadł w opóźnienie w wykonaniu przedmiotu umowy. Nie wykazał bowiem jaki został ustalony ostatecznie termin wykonania prac. Wskazany bowiem we wstępnym harmonogramie stanowiącym załącznik do umowy był nierealny, gdyż przypadał przed datą zawarcia samej umowy. Strony przy tym, pomimo obowiązku wynikającego z umowy, nie dokonały w formie pisemnej zmiany harmonogramu, nie ustaliły terminu realizacji umowy. Zgodnie natomiast z art. 76 k.c. jeżeli strony zastrzegły w umowie, że określona czynność prawna między nimi powinna być dokonana w szczególnej formie, czynność ta dochodzi do skutku tylko przy zachowaniu zastrzeżonej formy. Jednakże gdy strony zastrzegły dokonanie czynności w formie pisemnej, nie określając skutków niezachowania tej formy, poczytuje się w razie wątpliwości, że była ona zastrzeżona wyłącznie dla celów dowodowych. Strony w umowie w art. 16 ust. 1 wyraźnie wskazały, iż wszelkie zmiany umowy wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności. Zatem strony nie uzgodniły terminu realizacji umowy, gdyż nie zawarły postanowień w tym przedmiocie na piśmie. W tym stanie rzeczy nie można było przyjąć, iż powód popadł w opóźnienie w realizacji przedmiotowej umowy, skoro strony nie ustaliły realnego terminu w jakim powinna być ona wykonana przez powoda. Nie było zatem żadnych podstaw do naliczenia kary umownej za nieterminowe wykonanie prac przez powoda.

Ponadto należy mieć na uwadze, że obie strony są podmiotami gospodarczymi, którym można i trzeba stawiać jednakowo wysokie wymagania dotyczące staranności działania, jakie obowiązują profesjonalistów w obrocie prawnym (art. 355 k.c.). Zgodnie z art. 355 § 2 k.c. należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności. Profesjonalizm dłużnika powinien przejawiać się w dwóch podstawowych cechach jego zachowania: postępowaniu zgodnym z regułami fachowej wiedzy oraz sumienności. Wzorzec należytej staranności musi uwzględnić zwiększone oczekiwania co do zawodowych kwalifikacji dłużnika-specjalisty, co do jego wiedzy i praktycznych umiejętności skorzystania z niej (por. wyrok SN z dnia 22 września 2005 r., IV CK 100/05, LEX nr 187120). Obok fachowych kwalifikacji od profesjonalisty wymaga się zwiększonego zaangażowania w podjęte działania przygotowujące i realizujące świadczenie. Chodzi o większą zapobiegliwość, rzetelność, dokładność w działaniach dłużnika-profesjonalisty. Stosując powyższy przepis per analogiam należy zauważyć, iż pozwany jako przedsiębiorca jest zobowiązany w szczególności do dbania o swoje interesy i z racji profesjonalnego charakteru prowadzonej przez niego działalności zobligowana jest do wykazania się wyjątkową starannością w podejmowanych działaniach. Ponadto zgodnie z art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. W ramach autonomii woli, która pozwala podmiotom kształtować stosunki cywilnoprawne mocą własnych decyzji, fundamentalne znaczenie dla stosunków cywilnoprawnych ma swoboda umów.

W związku z powyższym w ocenie Sądu, pozwany jako profesjonalista, któremu w szczególności zależało na terminowym wykonaniu prac przez powoda (sam był związany terminami określonymi w umowie łączącej go z Inwestorem), powinien zadbać o to, by odpowiedni harmonogram został sporządzony i zaakceptowany przez powoda. Słusznie można zauważyć, iż to przede wszystkim po stronie pozwanego jako zlecającego wykonanie projektów istniał obowiązek dopilnowania powyższego. To w jego interesie leżało dookreślenie terminów wykonania zadania. Jednakże pozwany powyższego nie dopilnował.

W tym miejscu należy jeszcze raz zauważyć, iż w żadnej mierze nie można było oprzeć się na zeznaniach reprezentanta pozwanego, które w ocenie Sądy były wewnętrznie sprzeczne i nierzeczowe. Podkreśleni wymaga fakt, iż reprezentant pozwanego z jednej strony zeznawał, iż nie można było ustalić harmonogramu, ze względu na Inwestora, który nie był w stanie podać wszystkich danych, a z drugiej strony wskazywał, iż termin wykonania całości prac upływał 4 maja 2014 r., co wynikało z umowy łączącej pozwanego z inwestorem. Należy zauważyć, iż powoda nie łączyła umowa z Inwestorem i na pewno nie obowiązywały go zapisy umowy, której nie był sygnatariuszem. Tym bardziej, iż sam pozwany wskazywał, iż nie wie czy powód znał treść tej umowy. Nie można, więc w tej sytuacji oczekiwać od powoda, iż będzie przestrzegał terminów, których nie będąc stroną umowy, nie musiał znać. Ponadto pozwany z jednej strony wskazywał, iż termin wykonania całego zadania upływał 4 maja 2014 r., zaś z drugiej strony wskazywał, iż w piśmie skierowanym do powoda w dniu 11 marca 2014 r. i upominającym go, iż już dawno przekroczył termin

wykonania projektów, oznaczony na lipiec 2013 r., zaszła pomyłka i firma powodowa miała złożyć projekt w terminie do lipca 2014 r. Powyższe całkowicie kłóci się ze stanowiskiem pozwanego wyrażonym w sprzeciwie od nakazu zapłaty, wskazującym, iż kara umowna została naliczona od 1 marca 2014 r., gdyż już od tego terminu wg pozwanego, powód pozostawała w zwłoce.

W związku z powyższym, ze względu, iż pozwanemu nie przysługuje uprawnienie do naliczenia kary umownej, a więc w istocie wierzytelność pozwanego nie istnieje, a ponadto w związku z faktem nieskuteczności dokonania potrącenia w świetle art. 498 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Sąd uznał zarzut potrącenia zgłoszony przez pozwanego za bezzasadny.

W konsekwencji tych ustaleń, przy uwzględnieniu, iż pozwany nie kwestionował zasadności kwoty 24 600 zł, Sąd, na podstawie art. 627 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę w wysokości 24.600,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 listopada 2014 r. do dnia zapłaty.

Sąd zasądził na rzecz powoda odsetki ustawowe w oparciu o treść art. 481 § 1 i § 2 kc. Zgodnie z treścią tego przepisu, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 k.c.). W treści faktury oznaczono termin płatności. Pozwany w ustalonym terminie nie uregulował wynagrodzenia za wykonane dzieło. Wobec powyższego należało zasądzić odsetki od dnia następującego po dacie określonej w treści faktury.

O kosztach procesu w punkcie II orzeczono w oparciu o art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Koszty, jakie poniósł powód to kwota 3647,00 zł. Na powyższą kwotę składa się kwota 1230,00 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 2.400,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustalonego w oparciu o § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) i kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

SSR Sylwia Roszak